

Nigeria – menneskehandel (FN's Menneskerettighedskomité's sagsnr.: 2288/2013)

Flygtningenævnets afgørelse af 17. november 2015:

”Flygtningenævnet bemærker først, at Menneskerettighedskomitéens udtalelse ikke er retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse, om ansøgeren kan sendes tilbage til Nigeria.

Ansøgeren er kristen og etnisk urobo fra Warri, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har vedrørende sit asylmotiv forklaret, at hun i [efteråret] 2009 i Lagos mødte nigerianeren [P], der tilbød hende at arbejde som au-pair for ham i Danmark. Efter indreisen i Danmark [i foråret] 2010 blev ansøgeren tvunget til at arbejde som prostitueret af [P] og dennes nigerianske ægtefælle [B]. Hun blev endvidere voldtaget af [P] og slået af [B]. [I sommeren] 2010 meldte ansøgeren parret til politiet, hvorefter de blev fængslet. Hun har senere afgivet forklaring mod de pågældende i retten. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Nigeria at blive slået ihjel af parrets familier i Nigeria. De ved, hvem hun er, og hvordan hun ser ud, idet hun mange gange besøgte parrets familier. De har endvidere hendes personlige papirer med fotografier. Ansøgeren er [i efteråret] 2010 blevet ringet op af [Ps] broder [I], der bor i Nigeria. Han truede ansøgeren med, at han ville slå hende ihjel, hvis hun vendte tilbage til Nigeria, fordi hun havde meldt [B] og [P] til de danske myndigheder. Hun søgte asyl [i efteråret] 2010. De nigerianske myndigheder er korrupte og kan ikke beskytte hende. Der er ingen steder i Nigeria, hvor hun vil kunne være i sikkerhed.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols beslutning af 26. maj 2015 i sagen LO mod Frankrig (klage nr. 4455/14), der vedrørte en handlet kvinde fra Nigeria, fandt Domstolen, at der ikke var ”seriøse og aktuelle årsager til at formode, at klager skulle blive udsat for reelle risici i strid med artikel 3 i tilfælde af tilbagesendelse til Nigeria”. Domstolen afviste herefter sagen som åbenbart ugrundet. Domstolen anførte i præmis 35 og 36 ifølge en uofficiel oversættelse foranstaltet af Flygtningenævnet følgende begrundelse herfor:

”35. Domstolen er endelig ikke overbevist om, at de nigerianske myndigheder ikke skulle kunne give klager en passende beskyttelse. I den ovenfor citerede afgørelse *V.F. mod France* har Domstolen bemærket:

”Domstolen bemærker endelig med hensyn til de bemærkninger, der er fremsat af de deltagende tredjeparter, samt ud fra rapporten fra det amerikanske udenrigsministerium om menneskehandel (...), at lovgivningen i Nigeria om forebyggelse af prostitution og bekæmpelse af netværk, selv om den ikke er fuldendt, dog viser betydelige fremskridt. Nigeria har gjort en stor indsats for at bevidstgøre offentligheden om fænomenet, og der er regelmæssigt indledt retssager mod personer, der er involveret i netværkene. Nigeria har i øvrigt oprettet et agentur, der skal yde støtte og beskyttelse til ofre for disse netværk. Det fremgår af de internationale rapporter, at dette agentur arbejder tæt sammen med Den Internationale Organisation for Migration og lokale ngo'er, der er specialiserede i at modtage ofre for menneskehandel, som vender tilbage til Nigeria. Det lykkes for disse organisationer at forhindre ny rekruttering af ofrene, forudsat at de underrettes om de unge kvinders tilbagevenden (...). Det er således muligt, at klager får støtte ved sin tilbagevenden.”

36. Læsning af nyeste internationale data (jf. ovenstående præmisser 17 og 18) viser, at disse konstateringer stadig er aktuelle. De nigerianske myndigheder fortsætter reelt deres bestræbelser på at beskytte ofre for menneskehandel, retsforfølge de ansvarlige og oprævle netværkene. Det er således at forvente, som i sagen *V.F.*, der er citeret ovenfor, at klager får støtte ved sin tilbagevenden.”

I præmisserne 16, 17 og 18 anførtes:

”16. Der henvises med hensyn til relevant national og international ret til dommen *V.F. mod Frankrig* (nr. 7196/10, 29 november 2011).

17. Nylige rapporter fra det amerikanske udenrigsministerium (der blev offentliggjort i juni 2014) og fra det britiske indenrigsministerium (der blev offentliggjort i december 2013) bekræfter de konstateringer, der er anført i denne afgørelse. Det amerikanske udenrigsministerium anfører således:

“The Government of Nigeria does not fully comply with the minimum standards for the elimination of trafficking; however, it is making significant efforts to do so. During the reporting period, the government demonstrated an increase in anti-trafficking law enforcement efforts by increasing the number of trafficking investigations, prosecutions and convictions and by providing extensive specialized anti-trafficking training to officials from various government ministries and agencies. The National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons and Other Related Matters (NAPTIP) increased protection efforts by developing a formal referral mechanism for victim protection, increasing the capacity of its shelters, and identifying and providing services to a larger number of victims.”

18. Det britiske indenrigsministerium rapporterer, at ofre for menneskehandel generelt har adgang til støtte og beskyttelse fra statslig side og fra ngo'er. Den bemærker således:

“In line with the findings in PO Nigeria at paragraph 191, support and protection from governmental and non-governmental sources in Nigeria are generally available to victims of trafficking. Internal relocation will often also be a viable option for applicants who fear reprisals from traffickers upon return to the country.”

I Menneskerettighedskomiteéns udtalelse i den foreliggende sag af 3. september 2015 udtalte komitéen i punkt 7.5 følgende:

”In the present case, the Committee observes that the State party has not challenged the fact that the author was victim of human trafficking by Mr P.B. and Ms B.O, and that they were tried and imprisoned after the author reported them to the police and produced testimony before court. It also observes that the refusals of her asylum request by the Refugee Appeals Board focused mainly on the lack of concrete details of the author's allegations about the risk that her aggressors' relatives and persons related to human trafficking in Nigeria represents to her safety. In making this assessment, the Board referred in general fashion to measures undertaken by the Nigerian authorities to fight against human trafficking and to provide assistance to the victims. The Committee, however, is of the view that, in the particular case of the author, the State party has failed to take into due consideration the special vulnerability of persons that have been subjected to human trafficking, that often lasts several years after they are rescued or able to liberate themselves from their aggressors, and the author's particular status as witness in the criminal proceedings against her traffickers. Nor has it taken into due consideration the specific capacity of the authorities in Nigeria to provide the author in her particular circumstances with protection so as to guarantee that her life and physical and mental integrity are not at serious risk.¹⁴ Accordingly, in the circumstances, the Committee considers that the author's deportation to Nigeria would constitute a violation of her rights under articles 6 and 7 of the Covenant.”

I note 14 anførtes:

“See U.S. Department of State's Trafficking in Persons Report 2012, p. 270. See also U.S. Department of State's Trafficking in Persons Report 2014, p. 297.”

De relevante afsnit fra rapporterne er citeret ovenfor.

Flygtningenævnet har i sine tidligere afgørelser i sagen ikke fundet, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, og dermed heller ikke, at en udsendelse af hende til Nigeria ville være i strid

med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. I grundlaget for denne vurdering er indgået ansøgerens personlige forhold sammenholdt med de foreliggende relevante baggrundsoplysninger om forholdene i Nigeria, herunder rapporterne fra U.S. Department of State.

Flygtningenævnet bemærker herved, at nævnet, ligesom Menneskerettighedsdomstolen og Menneskerettighedskomitéen, finder, at U.S. Department of States rapporter giver en dækkende beskrivelse af forholdene i Nigeria. Flygtningenævnet finder, at en samlet vurdering af de øvrige kilder ikke giver grundlag for nogen anden vurdering af disse.

Det fremgår således af de foreliggende baggrundsoplysninger, at Nigeria gennem de senere år har gjort en betydelig og stigende indsats for at bekæmpe menneskehandel, og at der er sket forbedring såvel vedrørende lovgivning, strafforfølgning af bagmænd, udvikling og gennemførelse af strategier vedrørende identifikation, træning af politi og immigrationspersonel mm., ligesom ofrene beskyttes gennem NAPTIP og – hvis der er behov herfor – videre gennem forskellige NGO'ers projekter mv., og eventuelt gennem genbosættelse et andet sted i landet.

Det fremgår videre af de foreliggende baggrundsoplysninger, at NAPTIP har kapacitet til og faktisk også tager hånd om alle ofre, der henvises til dem, og at blandt andre politiet og immigration personel har modtaget speciel træning i at identificere ofre for menneskehandel og sende dem til NAPTIP. NAPTIP har udviklet formelle retningslinjer herfor, og disse er overtaget af regeringen. Det må således forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria ved indrejsen vil kunne oplyse, at hun er offer for menneskehandel, og at hun derefter vil få den nødvendige støtte. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i beslutning af 26. maj 2015 tilsvarende antaget, at en handlet kvinde får støtte ved sin tilbagevenden.

Det fremgår ligeledes af baggrundsoplysningerne, at der i de senere år har været mellem 26 og 36 ofre for menneskehandel, der i Nigeria har afgivet vidneforklaring eller leveret bevismateriale i sager om menneskehandel, og det må efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at disse har fået den nødvendige beskyttelse mod eventuelle repressalier fra bagmænd – eventuelt ved genbosættelse et andet sted i landet. Tilsvarende må antages at gælde ansøgeren.

Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som offer for menneskehandel må anses for værende i en særlig sårbar situation, og at man ved vurderingen af denne tillige må tage hensyn til, at hun har afgivet vidneforklaring, og hvilke repressalier dette måtte give anledning til. Flygtningenævnet har som anført i sine tidligere afgørelser vurderet ansøgerens situation, herunder at hun har afgivet vidneforklaring mod bagmændene, og at hun eventuelt i 2010 har modtaget en telefonisk trussel. Ansøgeren har ikke siden modtaget trusler eller været udsat for andre forhold fra bagmænd eller deres familier.

Flygtningenævnet fastholder på denne baggrund, at en udsendelse af ansøgeren til Nigeria ikke vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller artikel 6 eller 7 i FN's konvention om civile og politiske rettigheder, og Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.”